

Моя радість самотня й загублена

Володимир Свідзінський

Моя радість самотня й загублена,
Як цвіт ірису в комиші.
Ні від кого я в дар не беру її,
Самосівом зринає в душі.

Мерехтить потаємно і трудно,
Як світло зірниць уночі.
Та ніхто не шукає привіту в мене,
І скарб мій — більше нічий.

Я живу в покинутім теремі.
Запалю найясніші вогні,
Жду — немає нікого.
А в темряві
Сни чудовні лестять мені.

Все пишу на погаслому попелі
Мрійну казку свою про любов.
Слова безумні зриває негода,
А я креслю їх знов і знов.

Або музику, повну благання,
Вкладаю в слова неказані,
Що падуть, як зоряні промені,
Крепом темряви перев'язані.